

VOJNI INVALID

GLASILO UDRUŽENJA VOJNIH INVALIDOV KRALJEVINE S.H.S.

OBLASTNEGA ODBORA ZA LJUBLJANSKO IN MARIBORSKO OBLAST V LJUBLJANI

List izhaja 1. in 15. v mesecu. — Posamezna številka 1 Din. Naročnina mesečno 2 Din. — Rokopisi se ne vračajo. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo. — Uredništvo in upravnništvo v Ljubljani, Št. Peterska vojašnica.

Občni zbor

Oblastnega odbora za ljubljansko in mariborsko oblast je 24. aprila t. l. ob 8. uri v dvorani Mestnega doma v Ljubljani. Na predvečer ob pol 8. uri je v krojačnici Vzajemne pomoči delegatska anketa.

Nekaj perečih vprašanj.

Veliko je nerešenega, kar nam daje invalidski zakon. Imamo zelo pereča vprašanja, ki so za nas vitalnega pomena, toda jih ne moremo doseči. Brez nadaljne podlage je marsikatero vprašanje neizvedljivo. Invalidski zakon nam daje zgolj določbo, ki se pa v gotovih vprašanjih ne da uresničiti. Obstojajo krajevne, budžetarne in druge zapreke.

Ako začnemo naštevati vidimo, kako važne stvari so za nas v invalidskem zakonu tako rekoč brezpomembne in jih kljub prizadevanju ne moremo urediti.

Vzemimo obrtne zadeve.

Učna doba enega do dveh let pomeni res skrajšanje ali to ima zopet posledice in težke neprilike. Naš obrtni red tega ne priznava in po tem se ravna naše obrtne zadrage. Invalid ne more polagati izpita pred normalno komisijo, invalidske izpraševalne komisije pa ni.

Že dolgo se borimo za invalidsko izpraševalno komisijo, toda ministrstvo za socijalno politiko je, ne vemo iz kakšnega vzroka ne imenuje.

Pa pogledimo pravico do brezplačnega zdravljenja.

Državni in samoupravni zdravniki morajo nuditi brezplačno pomoč in zdravila.

Eno ali drugo je težko če nihče nič ne plača. Posebno zdravila morajo zdravniki sami kupovati za svoje lekarne po deželi. V mestih pa obstojajo zopet privatne lekarne in zdravniki napotijo obolenje tja z recepti. Zato zdravniki brezplačno zdravljenje odklanjajo, lekarne pa izdajo zdravil. Res je, da se v bolnicah dobi brezplačno zdravljenje in zdravila. Bolnice niso povsod in je treba iti marsikomu zelo daleč. Včasih je treba nujne pomoči in tudi za vsako kratko bolezen človek ne more hoditi v bolnico. Invalidski zakon bi toraj ne smel samo diktirati brezplačno zdravljenje, temveč bi moral poskrbeti za tozadavna sredstva.

Vprašanje invalidnin?

Aparat je zelo okoren. Priznavanje od strani sodišč je nepraktična pot. Poleg tega pa toliko inštanc. Ni čuda, da akti leže ali se izgube. Toliko časa pa upravičenec ne more premagati invalidnine. Ker se vprašanje vleče in vleče, se nikdar ne poskrbi, da bi dotični dobili svoje pripadajoče prejemke, ki jih na ta način izgube.

Vsaj do ureditve prevedb in sklepov bi morala dobiti sodišča zadosti moči.

Prošnje za razne pomoči?

Iste romajo vse v ministrstvo. Pa vzemimo, da invalid potrebuje nujnega sprejema v invalidsko zdravilišče? Čakati mora mesece predno se mu nujna potreba uresniči.

Enako za orodje, ako ga nujno rabi za otvorenje obrata, ali za posojilo in drugo nujno pomoč.

Vse to kar zakon predpisuje in kar je invalid upravičen dobiti bi se pač lahko pri domačih obiaštvi rešilo.

O sličnih vprašanjih smo že večkrat intervenirali pri ministrstvu. Tudi pred kratkim je naša delegacija debatirala o raznih takih rečeh z ministrom g. dr. Gosarjem. Dobila je nekaj povoljnih nad, tako na primer glede ko-

misije za obrtne izpite, da bi se eventualno učenci napotili k skušnji v zagrebško ali drugo invalidsko šolo, za letošnje otvoritev toplic, za rešitev raznih prošenj za osebne pomoči itd.

Toda vedno menjavanje v ministrstvih podira, kar se ravno prične in tako gremo naprej z našim raztrganim vprašanjem.

Delegatom.

Zdravstvujte tovariši dragi,
pozdravljen naj Vaš je prihod,
zdravstvujte med nami vsi zbrani,
prišedši na občni naš shod...

V Ljubljano belo, lepo, krasno,
prišli ste od podružnic vseh
tovariši predragi naši
in sotrpini v tistih dneh,
ko iz žrel topov in mitraljez
kosilo nas je, nas lomilo,
ko fante čile, može čvrste
spremenila v sence neboljene
od vseh prezirane in pozabljene
grozota nas je tistih dni...

Pozdravljeni,
ki prišli ste v Ljubljano belo,
v pomladnem cvetu razcvetelo,
da spet po dolgem letu dni
zborujemo in vrste svoje
preštejemo, jih prenovimo
in zopet ohrabrimo
za nove boje in skrbí,
da pridobimo si pravice,
ki bile so nam obljubljene,
ki v zakonu so omenjene,
a vendar nam še zatajane...
Pozdravljeni tovariši in sotrpini
v Ljubljani beli...

Naš glas naj sliši se povsod,
povsod naj čuje naš se glas,
da zakon naj se revidira,
naj boljši se nam prezentira,
ki rane naše bode lečil
in bedo, glad nam bo preprečil,
ki dal nam to bo, kar nam gre,
in kar se nam nekoč je sveto
bilo obljubilo.
Tak zakon, ki bo vsem govoril,
da invalid in vojna vdova,
sirota vojna, neboljena,
žrtev domovine je,
da to osnova njena je,
zato ji slava, spoštovanje
pred vsemi najčastnejša gré.

Vi, invalidi - delegati,
ki Vas tovariši poslali
v Ljubljano so na občni zbor
oblastnega odbora
Ljubljane, Maribora,
pozdrav Vam naš iskren...

Zdravstvujte tovariši dragi,
uspešen naj je Vaš prihod,
zdravstvujte med nami vsi zbrani,
naj ploden občni naš bo shod...

Obupne so naše invalidske razmere.

Odkar se nam je zgodilo, da smo zdravi in krepki mladeniči in moške postali pohabljeni in bolniki, nas tare neprestano skrb in revščina. Tiste čase, ko so bili naši udje celi, ko so naša telesa bila zdrava, nam ni bilo skrbeti, kaj bomo jedli, kako se bomo oblačili in kako bo gledal na nas naš bližnji. Odkar pa smo se spremenili v žive mrljice, pa nas ta skrb preganja neprestano. Goji smo, bolni smo, pohabljeni smo, lačni smo in — prezirani smo. Nas ne mara med se zdrav človek. Izogiblje se nas vse, če imamo kakšno službo, je pri redukciji prva skrb gospode, da nas reducira, če se razpisujejo službe, je največja skrb, da smo zadnji in s tem — odveč. Na ulicah in po cestah prosimo in se moramo skrivati, da se nas radi postopana in beračenja ne vtakne v zapor. Zakon nam je dan, a njegove zaščite ne čutimo. Reduciralo se nas je trumoma in čeprav smo pohabljeni in ležali v strelskih jarkih, nismo priznani, da smo invalidi. Prevedlo se nas še ni vseh in tako zgublamo tisto malo podporo, ki nam jo določa zakon.

Mnogi zdravi ljudje, ki so obogateli med vojno, si ne morejo predstavljati naše bede in nočejo verjeti naši strašni nesreči. Merodajni krogi se ne brigajo za nas drugače, kakor se brigajo za razne siromake, ki so prisiljeni prositi milodarov.

Sedaj se je dogodil strašen dogodek, ki je strašen pač za nas invalide, drugi menda tega

tako ne čutijo in ne razumevajo. Sarajevske novine so zabeležile sledeči prizor, ki ježi lase. »Slovenski Narod« ga je tudi priobčil in hvala mu za to. Bo vsaj javnost izvedela kako se godi nam invalidom, pa naj smo doma iz Slovenije, Hrvatske, Bosne ali Srbije.

Dne 22. marca pišejo Sarajevske novine, dopoldne je privedel sanitetni avto na sarajevsko železniško postajo. Dva bolničarja sta položila na peron živega mrtveca, sedla nazaj v avto in oddirjala, odkoder sta prišla.

Živi mrtvec je invalid Jezdinirovič, ki je pri obrambi Lovčena zgubil obe nogi. Do lani je prejemal od države celih 12 Din mesečne podpore, letos so mu — radi štednje — prikrajšali tudi to. Neki fantek ga je začel voditi od sela do sela. Toda od milostinje ni mogel živeti. Večkrat gladen kakor sit se je ta živi mrtvec vlekel po snegu in dežju, dokler se ga ni lotila jetika, a na nogah so se mu odprle rane. V takem najbednejšem stanju ga je pred dnevi fantek pripeljal v sarajevsko bolnico, odtod pa so ga ekspedirali na postajo, ker v bolnici ni prostora...

Celih 32 ur je bedni invalid in heroj ležal na peronu, okrog njega se je širil strašen vzduh. Ljudje so se zbirali, kleli, protestirali, telefonirali raznim organom, toda nikjer ni bilo za živega mrtveca kompetence. Končno ga je policija z vlakom odpravila v višegradsko občino.

Tako piše Sarajevski list.

To je pisano in se prečita — in pozabi. Ali predstaviti si trpljenje tega siromaka, ko se je moral vlačiti od vasi do vasi, trpljenje tistega fantka, ki ga je vozil, ker tudi fantek je moral trpeti, potem rane, odprte rane, ki jih je dobil, ne po svoji krivdi nego v bojih, kamor so ga zdravega poslali, tega si ne more predstavljati tisti, ki je zdrav, sit in bogat. Sedaj ga ni hotel sprejeti nikdo, ko so ga pa potrebovali, so ga pa vedeli najti. Drugi imajo prostor v bolnicah, pa če tudi nimajo odprtih ran, ta siromak pa ni imel prostora in je moral 32 ur ležati na postaji, ubog in premražen, jetičen in z odprtimi ranami na mestih, kjer imajo drugi ljudje noge. Naposled, ko ga ni hotel nikdo, ga je vzela policija in ga odpravila v drugo občino, kjer se mu ne bo nič boljše godilo, kakor dosedaj. Značilno je tu posebno to dejstvo, da se ga je morala lotiti policija. Torej, če kdo kaj ukrade, se ga loti policija. Če zagreši kdo kakršenkoli zločin, se ga loti policija, če kdo koga ubije, se ga loti policija. A tega invalida brez nog, se je morala lotiti tudi policija — ker ni mogel iti nikamor, ali ker je preveč smrdela njegova odprta rana, ali ker se ga drug noben ni hotel usmiliti in zanj zavzeti. Ali pa indirektno zato — ker je ubijal? Takrat, ko je branil Lovčev je ubijal in sedaj se pokori za to.

Grenke besede nam silijo na papir in tragično je opisovati ta dogodek, ki pa ni osamljen, samo da javnost ne ve zanj, oziroma se ne zmeni za take dogodke.

Videj sem še ne dolgo tega invalida brez desne noge, ki mu je bilo odrezana popolnoma pri boku. Prosil je in videl sem, kako boječe, nezaupno je stegnil roko k mimoidočemu, kot bi se bal, da ga bo ozmerjal

ali celo predal policiji. Zraven je bila njegova žena, poročena z njim pred začetkom vojne. S sladkimi nadami je stopila v zakon z zdravim, močnim mladeničem, sedaj je sirota beračica z njim. V rokah je držala otroka, tri leta ali manj starega vsega neboljšenega in bolnega.

In še več podobnih slučajev sem videl. Glejte in nikjer nobenega sočutja, ničesar, kar bi dajalo človeku-trpinu, katerega so nekoč pozdravljali z Živio-klici in s slavnostnimi besedami in z velikimi obljubami, nado, da mu hočejo pomagati. V parlamentu so poslanci izigrali bedo invalidov in jo ovijali v politične trike in zato je tak nesrečen invalidski zakon zagledal beli dan. Korupcijske afeze so segale v milijone, a za invalide se je štedilo in gledalo, da preveč ne dobe.

In še več. Redukcija, ki je z novim finančnim zakonom zopet udarila po javnih nameščenih, je zavihetela svoj bič posebno po invalidih. Vkljub zakonu, da se imajo invalidi ščititi in ne reducirati, t. j. reducirati samo v najskrajnejšem slučaju, se jih je reduciralo kar v prvi vrsti. Ostali so v službi neinvalidi, invalidi pa so morali na cesto. Tudi to zapisano, se marsikomu zdi enostavno. Ali pomisliti treba, kam naj se tak revež obrne? Posebno če ima družino? Brez kruha, brez strehe in nikjer nade, da bi dobil zopet mesto. Otročki gladni, žena gladna, on sam gladen, se stiskajo v kakšnem zapuščenem kotu in obupno zro pred se.

To so strahote.

Ker je tako in ker nimamo nikogar, ki bi se zavzel za nas, moramo strniti svoje vrste v čim tesnejšo organizacijsko celoto in se boriti v nji, da se zakon spremeni, da se nam invalidom da to, kar nam gre in kar se nam je obljubovalo.

Pravilnik

o zaposlovanju oseb, zaščiteneh z invalidskim zakonom.*

Člen 1.

Osebe, zaščitene z invalidskim zakonom z dne 17. novembra 1925, imajo, če so siromašnega stanja, prvenstveno pravico, biti pri popolnjevanju službenih mest bodisi pri državnih, bodisi pri samoupravnih uradih ob enakih pogojih postavljene pred ostalimi prosilci na mesta, ki ne zahtevajo posebno napornega dela ali predhodne izobrazbe, ali na službe v strokah, v katerih so delale že prej.

Isto pravico imajo omenjene osebe pri popolnjevanju mest v privatnih podjetjih, ki imajo od države koncesijo ali subvencijo, in sicer v mejah pogojev, ki jih postavi v tem pogledu država, ko da koncesijo ali subvencijo.

Člen 2.

Od pravice po členu 1. tega pravilnika se izvemajo osebe, ki se bavijo s poljedelstvom ali obrtom ter se iz tega lahko vzdržujejo.

Člen 3.

Zaposlujejo se pred vsem invalidi z 20% do 40%, potem invalidi s 50% do 70% in naposled oni z 80% do 100% nesposobnosti. Ob enaki stopnji nesposobnosti imajo prvenstvo invalidi z največjim številom nepreskrbljenih rodbinskih članov. Ob enakih ostalih pogojih se jemlje pri invalidih in pri rodbinskih članih oseb, padlih, umrlih ali pogrešanih v vojni ali pri vojski, v pošteev stopnja siromaštva.

Člen 4.

Zmanjšana telesna nesposobnost osebnih invalidov ne sme biti razlog, da se odpuste ali ne postavijo na službena mesta, kjer bi mogli

opravljati redne posle brez nevarnosti zase in za ostale državljane.

Člen 5.

Rodbinski člani oseb, padlih, umrlih ali pogrešanih v vojni ali pri vojski, se zaposlujejo, če ustrezajo občinim pogojem, prvenstveno pri onih uradih, pri katerih je za živa služil padli, umrli ali pogrešani član.

Člen 6.

Na mesto, kjer je bil prej zaposlen osebni invalid kot popoln ali pretežak, ki nima drugih dohodkov ter je nesposoben za delo, se mora zaposliti prvenstveno član njegove rodbine, če je za dotično službo sposoben.

Člen 7.

Državne in samoupravne borze dela morajo brezplačno in prvenstveno najti posla osebom, zaščitnim z invalidskim zakonom, ki se prijavijo borzam dela. V tem namenu jih podpirajo vsa državna oblastva, zlasti pa organi ministrstva za socialno politiko.

Člen 8.

Državni uradi morajo postavljati na izpraznjena mesta vseh zvanj osebe, zaščitene z invalidskim zakonom, če imajo te osebe vse pogoje, določene z zakonom o civilnih uradnikih in ostalih državnih uslužbencih.

Prvenstveno se morajo postaviti one osebe, ki so že bile na teh mestih, a so se iz raz-

* »Službene Novine kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca« z dne 26. marca 1927, številka 68/XIV.

logov nedisciplinskega značaja nadomestile z osebami, ki jih ne ščiti invalidski zakon.

Primere postavitve ali odpustitve, ki nasprotujejo odredbam tega člena, smejo invalidske združbe, ki so se prilagodile odredbam člena 91. invalidskega zakona, javiti teritorialno pristojnemu velikemu županu. Veliki župan ima dolžnost, predložiti prijavo ministrstvu za socialno politiko.

Člen 9.

Pri občinskih in oblastnih uradih, zavodih in napravah se zaposlujejo osebe, zaščitene z invalidskim zakonom, tako-le:

Takoj, ko stopi ta pravilnik v veljavo, pozove veliki župan opštinske sudce (občinske urade), mestne magistrature in oblastne odbore, naj mu predlože v določenem roku v duplikatu poročilo, iz katerega mora biti razvidno to-le:

1. seznamek vseh uslužbenih mest, ki so določena s proračunom; koliko teh mest je popolnjenih in koliko nepopolnjenih;

2. seznam oseb, ki so postavljene na ta mesta, in katere izmed njih so zaščitene z invalidskim zakonom;

3. koliko praznih mest je samoupravno oblastvo voljno popolniti z osebami, zaščitimi z invalidskim zakonom, in katera so ta mesta.

Veliki župan pošlje ta poročila oblastni invalidski združbi s pozivom, naj poda svoje pripombe. Če oblastna invalidska združba v 15 dneh ne poda pripomb, se smatra, da je usvojila dotično poročilo, veliki župan pa obvesti o tem pristojno samoupravno oblastvo. Če poda oblastna invalidska združba pripombe o pravem času, izposluje veliki župan mnenje dotičnega samoupravnega oblastva ter odredi nato z odločbo ona mesta, do katerih imajo prvenstveno pravico osebe, zaščitene z invalidskim zakonom. Izbor oseb, ki naj se postavijo na ta mesta, pripada v okviru predpisov tega pravilnika dotičnemu samoupravnemu oblastvu.

Zoper odločbo velikega župana se sme invalidska oblastna združba ali dotično samoupravno oblastvo pritožiti na ministra za socialno politiko. Pritožba se predloži v 15 dneh velikemu županu, ki je izdal odločbo. Ta rok teče od dne, ki nastopi za dnem, ko se je vročila odločba.

Člen 10.

Vsako izpraznjeno mesto mora dotično samoupravno oblastvo v 15 dneh prijaviti velikemu županu, ki postopa po členu 9.

Člen 11.

Odredbe členov 9. in 10. tega pravilnika se ne nanašajo na občine z manj nego 5000 prebivalci.

Člen 12.

Občinski predstojniki (župani) in predstavniki samoupravnih oblastev vobče, ki se ne bi pookavali izvršni odločbi o številu mest, na katera morajo prvenstveno postaviti osebe, zaščitene z invalidskim zakonom, se kaznujejo po odredbah člena 32. invalidskega zakona z dne 17. novembra 1925.

Člen 13.

Državni urad, ki je dal privatnemu podjetju koncesijo ali subvencijo in postavil pri tej priliki pogoje o zaposlovanju oseb, zaščiteneh z invalidskim zakonom, mora o danih koncesijah ali subvencijah in o postavljenih pogojih takoj poročati ministrstvu za socialno politiko, teritorialno pristojnemu velikemu županu in dotični oblastni invalidski združbi.

LISTEK.

JAK LONDON:

Biser.

(Iz knjige »Južnomorske zgodbe«, Prevel Iv. Vuk.)

Skočil je iz koče in se bojeval ramo ob ramo s krmilarjem pot k čolnu. Čolna nista mogla videti. Tropičen dež ju je tako oblival, da sta videla le pesek pod nogami in majhne valove, ki so hlastali po pesku in grizli. Pojavil se je obraz iz tega potopa. Bil je Huru-Huro, človek z eno roko.

»Si dobil biser«, je zakričal Raoul v ušesa.

»Mapuhi je norec«, mu je zakričal v odgovor in za trenutek nato sta se zgubila v lijočem dežju.

Pol ure pozneje je zagledal Huru-Huro, ki je opazoval na morski strani, kako sta bila oba čolna na potegnjena na jadrnico in da je »Aorai« krenila na stran. Blizu nje pa je zagledal drugo jadrnico, ki se je nosila od vrtečega viharja, se gugala in spustila čoln v morje. Poznal jo je. Bila je »Orohen«, lastnina Torikija, hladnokrvnega trgovca, ki je krmaril svojo jadrnico in brez

dvomno sam sedel v čoln. Huru-Huro se muza. Znal je, da dolguje Mapuhi Torikiju denar za blago, ki ga je lansko leto kupil na kredit.

Vihar je prenehal. Solnce peče vroče, in laguna je zopet podobna ogledalu. Ali zrak je bil lepljiv kakor sluz in njegova teža je tiščala pljuča in otežkočala dihanje.

»Ali si slišal novico, Toriki«, ga je vprašal Huru-Huro. »Mapuhi je našel biser. Še nikdar se ni našel takšen na Fikueri, niti na vseh Paumotu otokih, niti na celim svetom. Mapuhi je norec. Poleg tega ti je dolžan. Ne pozabi, da sem ti jaz prvi povedal. Imaš malo tobaka?«

In k Mapuhijevo bajti iz trave gre Toriki. Bil je to gospodujoči, k temu pa precej beda-sti človek. Brezizrazno je pogledal na čudoviti biser, samo z enim pogledom in brezskrbno ga vtakne v žep.

»Srečo imaš«, je rekel. »Lep biser. Dam ti kredit in ga zapišem v knjige.«

»Hišo hočem«, je začel Mapuhi presenečen. »Šest sežen mora biti —«

»Povej to moji babici«, je bil odgovor trgovca. »Ti plačaš vendar svoje dolgove, ali ne? Dolguješ mi dvanajststo Chilskih dolarjev. Lepo: Sedaj mi ne dolguješ ničesar več. Račun je poravnal. Poleg tega ti odprem kredit za dvesto chilskih dolarjev. Ko pridem na Tahiti in biser

dobro prodam, ti dam še kredita za sto. Toda vsega skupaj tristo. Ali zapomni si: samo, če se biser dobro proda. Mogoče celo doplačam pri tem.«

Mapuhi prekriža ves pobit svoje roke in sedi s sklonjeno glavo. Biser mu je bil ukraden. Mesto, da dobi hišo, je plačal dolg. Nič ni dobil za biser, kar bi lahko z roko prijel.

»Ti si norec«, reče Tefara.

»Norec si«, je rekla Nauri, njegova mati. »Zakaj si mu dal biser v roko?«

»Kaj naj naredim«, protestira Mapuhi. Dolžan sem mu bil. Vedel je, da imam biser. Sami ste slišali, da ga hoče videti. Nisem mu pripovedoval jaz. On je vedel. Nekdo mu je moral povedati. In pri tem sem mu bil dolžan.«

»Mapuhi je norec«, oponaša Nejakura.

Bila je dvanajst let stara in ni znala kaj boljšega. Mapuhi je olajšal svoje srce s tem, da ji je prisolil zaušnico, da se je opotekala, med tem, ko sta Tefara in Nauri zaplakali in nadeljevali ga zmerjati po svojem ženskem načinu. Huru-Huro, ki je opazoval na obali, je zagledal tretjo jadrnico, ki jo je poznal.

Pred vhomom se je gugala in spustila čoln. Bila je »Hira«, ki je nosila svoje ime po pravici. Zakaj bila je last Levijskega, nemškega žida, velikega trgovca biserov in »Hira« je bila, kakor

Oblastna invalidska združba poroča velikemu županu o vseh primerih, v katerih se s postavljanjem ali odpuščanjem osebja v teh podjetjih kršijo postavljeni pogoji; veliki župan pa postopa nadalje glede teh prijav sporazumno z oblastvom, ki je dalo koncesijo ali subvencijo.

Člen 14.

Kdor želi biti zaposlen, se mora obrniti po svoji oblastni invalidski združbi na dotično napravo s prošnjo, v kateri označi mesto, na katero reflektira. Prošnji mora priložiti poleg dokumentov, ki se zahtevajo v konkretnem primeru za sprejem v službo, te-le dokumente:

1. sodno odločbo v prepisu, overovljenem po pristojnem oblastvu, da je preveden po členu 104. na prejemke po novem invalidskem zakonu;

2. potrdilo o poslednjem komisijskem pregledu in o odstotku nesposobnosti, prav tako v overovljenem prepisu;

3. potrdilo pristojnega oblastva o svojem imovinskem in zadružnem (rodbinskem) stanju;

4. potrdilo pristojnega oblastva o dotadanjem poklicu kakor tudi o tem, ali ima kaj drugih sredstev za vzdrževanje in, če jih ima, kakšna;

5. dokumente o izobrazbi in prejšnjem službovanju.

Člen 15.

Državno ali samoupravno oblastvo ali privatno podjetje, ki je izvršilo postavitev, obvesti pristojno finančno oblastvo, pri kate-

rem dobiva postavljena oseba prejemke, da se ji po členih 98. in 109. invalidskega zakona ustavi ali zmanjša invalidnina.

Člen 16.

Če postavljena oseba izstopi iz službe ali se iz kakršnegakoli razloga odpusti iz nje, ima pravico, zahtevati od dotičnega urada potrdilo o prestanku službe, da more prejemati celotno invalidnino.

Člen 17.

Zaradi evidence o zaposlenosti oseb, zaščiteneh z invalidskim zakonom, mora vsak državni urad, ki je postavil tako osebo, o tej postaviti poročati ministrstvu za socialno politiko. O zaposlenosti takih oseb pri samoupravnih oblastvih predloži teritorialno pristojni veliki župan koncem vsakega leta ministrstvu za socialno politiko sumarna poročila.

Člen 18.

Odredbe k členu 30. pravilnika I. br. 2952 z dne 27. januarja 1926,* ki nasprotujejo predpisom tega pravilnika, se razveljavljajo.

Člen 19.

Ta pravilnik stopi v veljavo z dnem, ko se razglasi v »Službenih Novinah«.

V Beogradu, dne 17. marca 1927; I. br. 3177.

Minister za socialno politiko:

dr. A. Gosar s. r.

* »Uradni list« z dne 13. februarja 1926, števil. 54/13.

Proglasitev za nesiromašne.

Invalidski zakon v svojem § določa davčni cenzus. Kdor ima ta cenzus, t. j. da plačuje 20 Din neposrednega davka, se mu mora zmanjšati invalidnina ali pa celo ukiniti.

Dogaja se sedaj nečuvvena praksa, da se uveljavlja za davčni cenzus davek na ročno delo, s čimer so v največji meri prizadeti ravno delavci-invalidi in delavke — vojne vdove.

Zgodilo se je, da so sodišča n. pr. v Laškem ustavila invalidnine rudniškim delavkam, ker so davčni uradi potrdili, da plačujejo te delavke ročni davek, invalidom pa na ta način odmerila le polovico invalidnin. Vsled tega, ker se jih v smislu čl. 1. zakona o izpremembi čl. 289. finančnega zakona za proračunsko leto 1926./27. ne more smatrati za siromašne?

Torej, ker plačujejo davek na ročno delo, niso siromašni. Davčni urad je dal te izjave o plačevanju davkov za nekatere še pred splošno redukcijo delavskih mezd pri rudnikih Trboveljske premogokopne družbe, ko je dejavstvo še prejemalo družinske in draginske doklade itd. Sodišče je torej sklenilo redukcijo invalidskih prejemkov glasom davčnega cenzusa takratnih davčnih potrdil. Poizvedeti bo treba na novo, kako stoji situacija sedaj, ko je pri rudnikih odpuščenih več članov in članic, in so ostalim mezde znatno znižane. In tako so sedaj odpuščene delavke-vojne vdove brez dela, pa tudi invalidnine ne dobivajo, ker se smatrajo za nesiromašne, ker plačujejo toliko in toliko davka na ročno delo, akoravno niso več pri rudniku zaposlene. Tisti pa, ki so še zaposleni, pa prejemajo maksimalno po 25 Din na dan. Kaj se to pravi živeti na dan s 25 Din, na primer s 4 nedorašili otroci, si lahko vsak predoči. In tem revežem se ukinja invalidnina in se proglašajo kot nesiromašni. Rudar s 5 ali veččlansko družino vsled pohabljenosti ne more vršiti akord-

nega dela, da bi si tako izboljšal bedno stanje in tako mora gladovati. Invalidnine ne dobi, ker ni — siromašen.

Poleg vsega tega pa je sedaj zaslužek tako neznamenit, da tega nesrečnega cenzusa ne presegajo. Sodišče je prevedlo invalide in vojne vdove po starih davčnih poročilih in to drži. Predno se da popraviti traja dolgo, posebno ker se davki odmerjajo za vsako leto.

Davek na ročno delo se šteje v neposredni davek pri določevanju osebne invalidnine. Da si natančneje ogledamo to krivico, navedemo tu situacijo, ki je nastopila s 15. marcem t. l. Trboveljska družba je uvedla zopet $\frac{2}{3}$ delo pri rudniku. Potemtakem bo delal delavec 2 tedna in tretji teden v mesecu bo praznoval. S tem izgubi v mesecu 6 delavnikov všteti še 4 nedelje. Mirno lahko računamo, da bo znašala mesečna plača delavca za povprečno 18 delavnikov 600 Din brez ozira na število družinskih članov. Delavke pa sorazmerno manj in ne dosežejo v mnogih slučajih niti 400 Din mesečno. Invalidnina invalidom in vdovam pa se vkljub temu ne izplačuje, ker so še vedno zaznamovani kot nesiromašni.

Zoper te sklepe sodišča so se člani in članice pritožili na višje invalidsko sodišče v Zagrebu, ki je pa pritožbo zavrnilo in potrdilo prvotni sklep sodišča.

Tako se dela z žrtvami svetovne vojne in to vse zato, ker so narodni poslanci odglasovali za tak invalidski zakon in ker so dovolili, da se siromašnost na taki podlagi ugotavlja.

Krajevna organizacija Trbovlje je podala na ministrstvo socialne politike spomenico, v kateri zahteva, da se odredi ugotovitev kako zaslužijo sedaj ti delavci-invalidi in delavke-vojne vdove in da se na podlagi novih davčnih izkazov določi invalidnina. Da se v finančni

zakon vnese določba ali naredbenim potom odredi, da vojni invalidi-delavci in vojne vdove-delavke ne plačujejo davka na ročno delo, ali pa da se jim ne všteje ta davek v cenzus za siromašnost. Da se glede davka na »osebno delo« izenačijo določbe v ceji državi, ker je ugotovljeno, da je tozadevni davek na teritoriju Srbije drugače urejen in davek na osebno delo ni ročni davek.

Sodišča v početku tudi niso upoštevala davka na ročno delo kot cenzus, ker zakon govori o »osebnem delu«. Ker pa je odločba višjega invalidskega sodišča v Zagrebu, da se upošteva tudi ta davek pri presoji siromašnosti, se od tedaj drže te odločbe.

Določanje siromašnosti na temelju davčnega stolpca je velik nesmisel in je že praksa pokazala, da je to krivično. Mnogokrat zadene kmeta, ki ima zemljo, od katere plača 20 Din davka, a je zadolžen od prej, ali pa je zemlja propadla in ne nese niti za njegovo preživljanje, ali delavca, ki dela dva meseca in je potem izgubil delo, ali obrtnika, ki vsled poškodbe ni sposoben konkurence itd. Vse to se ne upošteva, nego se mu ukine invalidnina, ker ni siromašen.

Zato mora iti tudi naš boj za odstranitev takega cenzusa in da se vse storjene krivice popravijo. Predvsem naj se vse to pregleda in pravilno razlaga besedilo zakona. Davek na »osebno delo« se ne more razlagati kot istoveten na davek za »ročno delo«.

Proračun za leto 1927.

Dohodki.

1. 10% od članarine	Din 10.000—
2. Podpore izrednih članov	20.000—
3. Obresti od glavnice	160.000—
4. Koncesije	Din 190.000—

Izdatki.

I. Redni izdatki.

1. Plača osebja:	
Tajnik	Din 18.000—
Blagajnik	6.000—
Tipkari	12.000—
Sluga	12.000—
2. Plača pomožnega osebja	48.000—
3. Pisarniške potreščine	15.000—
4. Kurjava in snajenje	12.000—
5. Počni stroški	4.000—
6. Bolniška blagajna	30.000—
7. Nabava inventarja	2.000—
	2.500—

II Izredni izdatki.

8. Statistika in reorganizacija	1.500—
9. Subvencija listu »Vojni Invalid«	10.000—
10. Enkratne izredne podpore	60.000—
11. Razni manjši izdatki	2.000—
12. Instalacija telefona	73.500—
	3.000—
	190.000—
Brezobrestna posojila	100.000—

Politične beležke.

Konferenca Male antante. Ker se je zdravstveno stanje romunskega kralja v toliko zboljšalo, da se ni bati nenadne katastrofe, se bo prihodnja konferenca Male antante vršila na Čehoslovaškem, kakor je bilo prvotno določeno.

Italija izziva Jugoslavijo in Evropo. Italija in Jugoslavija sta se sporazumeli, da se direktno pogajata za poravnava albanskega spora. Vendar je Italija začela zavlačevati ta pogajanja. Njeno časopisje nas je začelo zopet napadati. Italija stoji na stališču, da se albanski pakt ne tiče Jugoslavije, čeravno je on povzročil napetost, ki je razburila Evropo. Poleg tega pa hoče, da Jugoslavija ratificira nettunske konvencije.

Izkrcal se je sredi podečega se oblaka, ki je bil tako gost, da je zadel prej v Huru-Horo, nego ga je videl.

»Prepozno,« je kričal Huru-Huro. »Mapuhi ga je prodal Toriki za štirinajsto Chilskih in Toriki ga je prodal Levyju za petindvajsetisoč frankov. In Levy ga hoče v Franciji prodati za stotisoč frankov. Imaš malo tobaka?«

Raoul je čutil nekako olajšanje. Njegov nemir radi biserja je prešel. Nobene skrbi si ni treba več delati, čeravno nima bisera. Ali ni verjel Huru-Huro. Mapuhi ga je pač lahko prodal za štirinajsto Chilskih, da bi pa Levy, ki se spozna na bisere plačal zanj petindvajsetisoč frankov, mu je bilo vendar nekoliko preveč. Raoul je sklenil, da se informira pri kapitanu Lynchu. Ko pa je vstopil v hišo starega pomorščaka, ga je našel, kako je z široko odprtimi očmi opazoval barometer.

»Kaj čitate na njem« ga je vprašal kapitan Lynch plašno ter obrisal svoja očala in jel zopet gledati na barometer.

»Devetindvajset, deset,« je rekel Raoul. »Še nikdar nisem videl padca tako nizko.«

»Rad verjamem,« je zasopihal Lynch. »Petdeset let sem prevozaril vsa morja, ali tako globoko še nisem videl pasti.«

(Dalje prihodnjič.)

je znano, tahitsko božanstvo ribičev in tatov. »Si že slišal novico,« je vprašal Huru-Huro, ko je Levy, tolsti mož krepkih neenakomernih potez stopil na obalo. »Mapuhi je našel biser. Še nikdar se ni takšen našel na Hikueru, niti na vseh Paumotu otokih, niti na celem svetu. Mapuhi je norec. Prodal ga je Torikiju za štirinajsto Chilskih — poslušal sem zunaj in vse slišal. Toriki je tudi norec. Poceni ga lahko kupiš. Ne pozabi, da sem ti jaz prvi povedal. Imaš malo tobaka?«

»Kje je Toriki?«

Pri kapitanu Lynhu je in pije absint. Že celo uro.

In med tem, ko sta Levi in Toriki pila absint in trgovala za biser, je prisluškoval Huru-Huro in slišal naposled, da sta se soglasila za čudovito ceno za petindvajsetisoč frankov.

V tem času sta se približali obali »Oro-hena« in »Hira« in začeli streljati s topovi, kakor brezumni in signalizirati. Trije možakarji so prišli ravno pravočasno ven, da so videli obe jadrnici z veliko naglico in z velikimi jadrmi jadrati od obali naravnost v roke viharju, ki ju je podil daleč preko peneče vode. Nato sta izginili v dežju.

»Ko preneha, se vrneta« je rekel Toriki. »Zunaj bi bila na boljšem.«

»Domneva se mi, da je barometer še bolj padel,« je rekel kapitan Lynch.

Bil je to belobradati morski medved, ki je bil sedaj za morje prestar in se je prepričal, da je Hikueru edini kraj na zemlji, kjer lahko s svojo astmo v miru živi. Šel je v bajto, da pogleda barometer.

»Veliki Bog,« sta ga slišala zunaj stoječa kričati ter sta planila v bajto, da skupno gledajo na kazalo, ki je kazalo sedaj devetindvajset dvajset.

Ko so prišli zopet ven, so gledali boječe na nebo in na morje. Vihar je preletel, ali nebo je bilo in ostalo oblačno. Opazili so obe jadrnici v družbi tretje, ki sta plavali z vsemi jadrmi nazaj. Veter se je obrnil in jih prisilil, da so povezali jadra. Pet minut nato je zagrabil nenadni vihar od nasprotne strani vse tri jadrnice od zadaj. Strašno bliskanje je razsvetlilo mrčen dan in grom je grmel divje.

Toriki in Levy sta skočila k čolnom, ki so se gugal, kakor preganjan nilski konj. Ko sta oba čolna drčala ven na morje, sta srečala prihajajoči čoln »Aoraie«. Pri krmilu je sedel Raoul in vzpodbujal veslače. Vračal se je, ker mu ni bilo mogoče pregnati sliko biserja iz misli, da se pogodi za ceno hiše, ki jo predlaga Mapuhi.

Sploh se Italija obnaša proti Jugoslaviji kakor da smo mi njeni vazali in ne suverena država. Ahmed beg je vazal Mussolinijev in ker je beograjski albanski poslanik Cena beg nedavno dementiral neresnične vesti, da pripravljajo Jugoslavija napad na Albanijo in naglašal, da vlada ob albansko-jugoslovanski meji popoln red in mir, je bil sedaj nemudoma odpoklican v Tirano in se najbrž več ne bo vrnil na svoje mesto.

Volitve na Koroškem. V Nemški Avstriji so razpisane volitve v državni in deželni zbor. Na Koroškem se udeležijo volitev tudi slovenska stranka, ki kandidira za državni zbor: Poljanec Vinko, župnik v Škocjanu in Vošpernik Ivan, posestnik v Podravljah; za deželni zbor: Starc Ivan, župnik v Hodišah, dr. Fran Petek, zdravnik v Velikovcu, Vošpernik Ivan, posestnik v Podravljah, Poljanec Vinko, župnik v Škocjanu, Gosil Anton, kmet v Štabnu, Ogriš Janko, kmet v Bilčovsu, Wastl Martin, posestnik v Dobrlivesi.

Nova vlada. Na veliko soboto zvečer je vlada podala demisijo. Sestavila se je nova vlada, ki je prisegla na Veliko noč ob 12. opoldne. V tej vladi ni Slovencev niti Hrvatov. Sestavljena je iz radikalov, davidovičevskih demokratov in muslimanov. Predsednik vlade je Velja Vukičević, ki zastopa tudi notranjega ministra in ministra za prosveto. — Vojni minister general Hadžić. — Zunanji minister Voja Marinković. — Minister za pravosodje in zastopnik ministra za veroizpovedanje dr. Milan Sršić. — Minister za agrarno reformo in zastopnik ministra za zdravstvo dr. Nikola Andrić. — Minister za gozdarstvo in rudarstvo in zastopnik ministra za konstituanto dr. Kosta Kumanudi. — Poljedelski minister in zastopnik ministra za pošte Svetozar Stanković. — Trgovinski minister dr. Mehmed Spaho. — Minister za socialno politiko Aca Miović. — Finančni minister dr. Bogdan Marković. — Železniški minister general Milosavljević. — Minister javnih del dr. Ilija Sumenković. — Minister brez portfelja dr. Ninko Perić.

Odgoditev parlamenta. Takoj po prisegi nove vlade je kralj odpotoval v Topolo. Pred svojim odhodom je podpisal ukaz, s katerim se zaključuje zasedanje skupščine in določa novo zasedanje 1. avgusta 1927.

Diplomatični odnosi med Rusijo in Kitajsko so prekinjeni. Osobje sovjetskega poslaštva je na veliko soboto zapustilo Peking, odpravnik poslov pa odpotuje ta teden.

Vojne demonstracije Italije. Iz Reke se poroča, da je tam napravljen razpored vaj italijanskega vojnega brodograja, ki se bodo vršile preko leta. Po teh vesteh se junija meseca zbere vsa italijanska mornarica v Gaeti in začne manevre. Te vaje se morajo smatrati kot manifestacija Italije z demonstrativnim namenom, tako glede tiranskega, kakor jadranskega morja.

Naše gibanje.

Pravilnik o zaposlovanju invalidov smo objavili v današnji številki. Vsekakor naj tovariši in tovaršice dobro prečitajo njegove določbe, da se bodo vedeli ravnati. To opozarjamo zato, da ne bo nepotrebnih prošni. Jasno je, da na mesta in službe ki jih ni, ne more udruženje nobenega predlagati. Za to je potreba, da vsak, ki reflektira na službe najprej pozve kje je kako mesto na razpolago ali da je razpisano? Drugače pa naj ne vlaga prošni ker kar na slepo za poljubna mesta se ne more prositi. Na ta način se dela samo nepotrebne pisarije. Pravilnik ima smisel le za razpoložljiva mesta. Tudi na to opozarjamo, da ne bi nekateri hoteli prebirati si eksistence. Pravilnik izrecno pravi, da so od njegove zaščite izvzete osebe, ki se bavijo s poljedelstvom ali obrtom, ker se iz tega preživljajo. Zato ne obtežujte z nepotrebnimi ali nesmiselnimi prošnjami.

Važno za priloge k prošnjam. Ministrstvo za socialno politiko opaža, da prihajajo razne prošnje tja zelo pomanjkljive, vsled česar se jih ne da rešiti. Naročilo nam je potom velikega župana, da pojasnimo članstvu, kako je treba opremljati prošnje in nam dalo siedeča navodila:

1. Za podpore: (K tem seveda spadajo vse vrste pomoči, tudi posojila, orodje itd.) je treba brezpogojno priložiti:

a) Sklep o invalidnini v prepisu overovljenem od pristojne oblasti, to je od sodišča.

Opozarjamo, da se sklepov ne pošilja nikdar v originalu. Če kdo nima sklepa, naj priloži potrdilo finančne oblasti. (Računovodstvo delegacije ministrstva financ odsek za vojaške mirovine v Ljubljani), da mu invalidnina ni ustavljena.

b) Potrdilo občine koliko družinskih članov ima in z navedbo imen, starosti, poklicev, od česa se žive, ali so že kaj od države pomoči dobili, ali prejema zase in za nje invalidnino, kakšno je njihovo obnašanje in ako v obče zaslužijo, da se jim da pomoč. Vse to mora potrditi občina.

c) Davčno potrdilo, koliko plača neposrednega davka.

2. Za odkupnine invalidnin pa se priiaga:

a) Prepis sodnega sklepa o invalidnini, kateri mora biti sodno overovljen.

b) Izpisek iz rojstne knjige zase in za one, za katere prejema dodatke. Če je poročen tudi izpisek iz poročne knjige.

c) Osebna obveza, da bo denar porabil res za to in to.

d) Jamstveno izjavo dveh invalidov, katerih podpisa morata biti potrjena od policijske oblasti (sreski poglavar).

Jamčiti morata, da je prosilec zanesljiv in da bo odkupnino res porabil za to in to.

e) Nravstveno spričevalo.

f) Potrdilo davčnega urada o neposrednem davku.

g) Mišljenje Oblastnega odbora Udruženja vojnih invalidov.

h) Lastnoročno podpisano prošnjo z navedbo za kaj potrebuje odkupnino.

Opozarjamo naše članstvo, da se drži natančno teh navodil in ne pošilja nepopolnih prošni, ki povzročujejo samo delo, ne morejo pa biti kmalu rešene.

Iz ljubljanskega občnega zbora. Znano je, da so nastale v zadnem času precej žalostne razmere pri krajevnem odboru v Ljubljani, katerih je bil kriv bivši predsednik Breznikar. Zadnji izredni občni zbor dne 28. novembra l. l. se je vršil v velikem razburjenju, zato ni prišel do pozitivnega konca. Ker je bila afera s poverjenjem še nejasna, je bilo treba čakati izida preiskave. Sodišče je pred kratkem izreklo razsodbo, zato se je mogel tudi sklicati ponovni izredni občni zbor, ki se je vršil v nedeljo dne 10. aprila 1927 v dvorani Ljudskega doma v Ljubljani.

Otvoril ga je preds. Oblastnega odbora tov. Matko Štefe, ker je bil po Oblastnem, kot začasno poslovoodečem odboru tudi sklican. Tudi za predsednika občnega zbora je bil postavljen tov. Štefe, za zapisničarja tov. Tomc, za overovatelja pa tov. Satler in Christof.

Tov. Štefe je povdarjal, da je treba nastopiti članstvu, da se čuva ugled udruženja in urede razmere.

Tov. Tomc je podal obširno poročilo o poslih, katere je začasno vodil Oblastni odbor. Anketni odbor, ki je bil postavljen v svrhu ponovne revizije, je bil nesmiseln in proti določbam pravil, ki ne poznajo drugih nadzornih inštanč kot Oblastni in Središni odbor. Imel je namen omalovaževati Oblastni odbor, revizija pa je bila itak merodajna le uradna (sodnijska).

Dalje je konstatiral, da so se po Ljubljani sestajali gotovi invalidi, ki so se brez povišanja vmešavali v organizacijske funkcije in nastopali proti Oblastnemu odboru, kateri ni imel z ljubljansko afero nikake zveze. Najžalostnejše je bilo, da so vlačili umazano afero po časopisu, da je javnost spričo žalostnega dejstva postajala še bolj nezaupljiva v ugled našega udruženja in je bilo to tudi v njegovo materialno škodo. Poročal je tudi o delovanju pisarne krajevnega odbora, da je že polovica članov poravnala za letos redno članarino, da je bilo kljub temu 18 prosilcev deležnih podpor v iznosu 2950 Din in da izkazuje blagajniško stanje v kolikor se tiče samega delovanja po zadnjem izrednem občnem zboru 3652 Din.

Kar se pa tiče premoženja za časa delovanja starega krajevnega odbora pa je merodajen zapisnik revizije. Na to poročilo se je razvila debata. Tov. Tavčar je čutil zafrkavanje anketnega odbora, ki je bil izvoljen in je čutil, da je delal pravilno. Izvršil je revizijo ter deloval popolnoma pravilno.

Tej izjavi se je pridružil tudi tov. Satler. Tov. Štefe je odgovoril, da je bil anketni odbor nasprotujoč pravilom, ker je bilo še enkrat revidirati nesmiselno. Anketni odbor ni poslal svojega poročila občnemu zboru, ampak Središnemu odboru. V tem poročilu pa je nastopal proti Oblastnemu odboru. Imel je toraj le tendence, za katere pa niti vsi člani anketnega odbora niso vedeli. Središni odbor je poslal delegata, ker je mislil, da je Oblastni odbor pri krajevnih organizacijah kaj zakrivil, na jicu mesta po priznanju Breznikarja pa se je šele prepričal, kaj je bilo!

Ker zadnji občni zbor ni hotel razrešiti starega krajevnega odbora, je treba sedaj sklepati o tem.

Tov. dr. Kodré je povdarjal žalostni čin, ki je bil napravljen na premoženju ubogih in predlagal, da se stari krajevni odbor razreši z grajo.

Temu je ugovarjal tov. Hrovat, ki je bil mnenja, da se stari odbor radi solidarne dolžnosti povračila toliko časa le suspendira.

Tov. dr. Kodré je bil mnenja, da je treba razrešiti odbor, postaviti drugega vendar naj se pa vse stare odbornike zasleduje civilno-pravnim putem.

Tov. Hrovat je predlagal, da se zavežejo solidarno prostovoljno za povračilo.

Formuliran je bil predlog, da se stari odborniki razrešijo z grajo, toži pa naj se jih civilno pravno na solidarno povračilo vse svote. Bivši predsednik Breznikar se je že zavezal poravnati čolg v mesečnih obrokih.

Navzoči bivši podpredsednik tov. Pavšič je izjavil, da se on ne zaveže nič, ker je odbor deloval v dobri veri, vendar se ga je pa od strani predsednika napačno informiralo. Zato je predlagal tov. Tavčar naj se toži na plačilo samo predsednik Breznikar.

Sledilo je glasovanje in sprejet je bil vsak predlog posamezno: Da se stari odbor razreši z grajo in da se iztoži ves dolg od predsednika Breznikarja. Na predlog tov. dr. Kodréta je bilo sprejeto tudi soglasno, da se bivši predsednik Breznikar za vedno izključi iz udruženja.

Pri volitvah sta bili predloženi dve kandidaturi listi.

Sklenjeno je bilo, da se glasuje po listkih.

Določena skrutinatorja tov. Dornik in Čotar sta pregledala oddane listke in predsednik tov. Štefe je razglasil, da je dobila I. lista 31 glasov, II. pa 48 glasov, vsled česar je bila izvoljena druga.

Novi odbor, ki se je potem na prvi seji sam konstituiral je siedeči: Predsednik tov. dr. Kodré, podpredsednik tov. Christof, tajnik tov. Hrovat, blagajnik tov. Tavčar, odbornik tov. Satler. Namestniki tov. Staničeva, Bizjak in Rebolj. Nadzorni odbor: tov. Stopar, Kržišnik in Lipeč. Namestnika: tov. Blažaninova in Šušteršič.

Tov. dr. Kodré je predlagal resolucijo, da se celo invalidsko vprašanje v Sloveniji prenese na obe oblastni skupščini, s pripadajočim invalidskim davkom vred. Sprejeta je bila soglasno. H koncu sta govorila še tov. Tekavec, ki se je pritoževal proti nekaterim tovarišem, da so ga silili v opozicijo in tov. Hrausky, ki mu O. O. ni hotel dati uverenja, kar mu je v resoluciji sam prepovedal.

Nato je bil občni zbor zaključen.

Iz Tržiča. Krajevni odbor UVI v Tržiču je priredil s pomočjo dramatičnega odseka UVI v Ljubljani dne 26. marca v dvorani »Konzumnega društva« v Tržiču igro »Tužna ljubav«. Konzumno društvo in »Svoboda« sta dali udruženju dvorano in razsvetljavo brezplačno na razpolago, tvrdka Glanzmann & Gassner pa avto, s katerim so se igralci pripeljali v Tržič. Avto se je radi par neznatnih defektov precej zakasnil, tako, da se je igra mogla pričeti še le ob pol 10., mesto ob pol 9., kakor je bila napovedana, vsled česar je bila publika vidno nejevoljna, prireditelji nestrpni, igralci pa utrujeni. Udeležba je bila vključ omenjeni zakasnitvi avta prav razveseljiva za Tržič. Občinstvo se je glede izvajanja igre v splošnem zelo pohvalno izražalo, vsled česar se lahko trdi, da so igralci — akoravno niso dospeli na mesto pravočasno — odnesli iz Tržiča odličen uspeh. Po igri je precej občinstva odšlo, ostali so se malo pozabavali ob kupletih. Nad vse čislana gdč. Tončka in mojster Joža sta predvajala par kupletov in vzbujala splošno pozornost. Posebno odlikovala se je Tončka s svojim melodičnim glasom in pridobila si mnogo simpatije.

Kamnik. Razpisana je tobačna trafika Vransko. Kdor se zanima za isto, naj se ogasi čim prej pri Krajevnem odboru U. V. I. v Kamniku glede pojasnil.

Krajevni odbor U. V. I. Celje bo tudi letos v sredini meseca maja priredil veliko javno tombolo. Ta vsakoletna prireditev je glavni vir dohodkov, s katerimi je mogoče odboru podpreti najrevnejše člane s podporo. Apeliramo na tovariše in tovaršice, zlasti na okoliške, da z močno agitacijo pripomorejo do čim boljšega finančnega uspeha. Tisti, ki bi bili pripravljeni proti primerni proviziji prodajati karte za tombolo, se vabijo, da se osebno zgledajo v društveni pisarni. Na krajevnem odboru se je obrnilo že več tovarišev in tovaršic članov s prošnjami za podporo, osobito sedaj k praznikom. Vse prošnje razven nujnih slučajev bo odbor pridržal v evidenci ter jih reševal šele po prireditvi tombole, odnosno ko dobi nov vir dohodkov. Za enkrat bi se pri podelitvi podpor moglo ozirati le na nujne slučaje, kakor smrt in bolezen, v ostalih slučajih je pa pomoč od strani tukajšnje organizacije odvisna le od dohodkov tombole. Čim večji bo torej uspeh tombole, tem lažje in v večjem obsegu bo odbor pomagal svojim članom, zato je dolžnost vsakega člana, da ob priliki takih prireditev po svoji možnosti pomaga do zaželenega finančnega uspeha.

Tobačna trafika na Zg. Ložnici štev. 17 pri Žalcu je postala prosta. Letni kosmati donos te trafike je znašal 2211 Din. Vojni invalidi in vojne vdove, ki so po invalidskem zakonu zaščiteni in se za podelitev te trafike zanimajo, se pozivljajo, da se zgledajo do 25. t. m. v pisarni krajevnega odbora U. V. I. Celje, Invalidski dom, kjer dobijo nadaljnje informacije.

Izdaja Udruženje vojnih invalidov.

Odgovorni urednik: **Stanko Tomc.**

Tiska Učiteljska tiskarna v Ljubljani.

Zanjo odgovarja: **France Štrukelj.**